

De la articolul științific la norma legală

De la articolul științific la norma legală: Cum a fost consacrată în Codul de Procedură Penală propunerea autorilor din cadrul Institutului de cercetări științifice și drept comparat

Propunerea de *lege ferenda* formulată și argumentată de Tudor Osoianu și Dinu Ostavciuc, în sensul instituirii în art. 432 CPP a unui temei distinct de inadmisibilitate a recursului întemeiat pe lipsa prevăzută de lege a posibilității de exercitare a acestei căi de atac, a fost ulterior preluată, în substanță, de legiuitor.

În articolul științific publicat în *Revista Institutului Național al Justiției*, autorii au susținut necesitatea completării art. 432 CPP cu un temei distinct de inadmisibilitate, formulat astfel: „recursul este depus asupra unei hotărâri care nu este pasibilă de a fi atacată pe această cale”. Propunerea urmărea să ofere instanței de recurs un temei procedural autonom pentru sancționarea exercitării recursului împotriva unei hotărâri pentru care legea nu prevede această cale de atac.

Viabilitatea acestei propuneri de *lege ferenda*, fundamentată în articolul OSOIANU, Tudor; OSTAVCIUC, Dinu, „Impactul modificării temeiurilor și a procedurii de recurs penal asupra jurisprudenței Curții Supreme de Justiție”, *Revista Institutului Național al Justiției*, 2025, nr. 1(72), pp. 51–60, ISSN 1857-2405, (https://ibn.idsi.md/ro/vizualizare_articol/226481) a fost confirmată ulterior prin intervenția legislativă adoptată prin Legea nr. 192 din 10.07.2025 (Monitorul Oficial nr. 409–412 din 31.07.2025, art. 553), intrată în vigoare la 31.08.2025.

Prin această modificare, art. 432 alin. (2) CPP a fost completat cu pct. 6, fiind consacrat un temei suplimentar de inadmisibilitate a recursului: „acesta este repetat sau când calea de atac nu este prevăzută de lege”.

Prin urmare, intervenția legislativă a consacrat expres, în dreptul pozitiv, una dintre soluțiile normative avansate anterior în doctrină: inadmisibilitatea recursului atunci când hotărârea atacată nu este susceptibilă, potrivit legii, de a fi supusă acestei căi de atac. Diferența constă în faptul că legiuitorul a optat pentru o formulare normativă proprie și a asociat acest caz cu ipoteza recursului repetat, reglementându-le în cadrul aceluiași punct al art. 432 alin. (2) CPP.

De asemenea, este importantă nuanța **„în substanță”**: textul actual al art. 432 alin. (2) pct. 6 nu reproduce identic formularea propusă de autori, ci materializează aceeași idee normativă — inadmisibilitatea recursului atunci când **calea de atac nu este**

prevăzută de lege.